

Таким чином, застосування спеціально розроблених програм у процесі фізичного виховання сприятимуть ефективності занять, а також сприятимуть зацікавленості студентів до занять спорту.

Використання новітніх інформаційних технологій мають високий потенціал у фізичному вихованні студентів, проте при цьому виникають наступні протиріччя:

1. Ефективністю використання в процесі фізичного виховання комп'ютерних технологій та відсутністю теоретичного та методичного матеріалу по їх впровадженню;

2. Потребою вищих навчальних закладів у використанні комп'ютерних програм з методики занять фізичними вправами та недостатньою розробленістю програмного забезпечення.

Вирішення цих протиріч та ефективність впровадження інформаційних технологій в навчальний процес неможливі без зацікавленості в цьому адміністрації вищих навчальних закладів та вимагає співробітництва з різними фахівцями.

Таким чином, використання інформаційних комп'ютерних технологій у процесі фізичного виховання дозволяє:

1. Об'єктивно реалізувати ідеї індивідуального та диференціального підходу в процесі навчання;

2. Розширити можливості надання навчальної інформації;

3. Поліпшити мотивацію навчання, сприяти формуванню у студентів рефлексії своєї діяльності, тому що вони можуть наочно представити результати своєї роботи.

**Н.А. Лемешева**, ст. викл. (*ХДУХТ, Харків*)

## **ПРОФЕСІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ВІЛЬНОЇ ЛЮДИНИ**

«Історія нічому не вчить,  
а тільки карає за незнання уроків»  
В. Ключевський

Головне на сьогодні для України завдання – побудувати цивілізоване, гуманне громадянське суспільство. Це реалія життя XXI ст. Без гуманітарної підготовки, яка вивчає закони гармонійної взаємодії природи і суспільства, формує світогляд вільної людини, складно буде вирішити цю проблему.

Актуальність проблеми гуманітаризації технічної освіти зумовлена особливостями розвитку цивілізації, де в молодіжному середовищі посилились такі негативні соціальні явища, як егоцентризм, аморальність, злочинність, комплекс соціальної

неповноцінності, невіра в соціальний прогрес, невпевненість, жорстокість. Г.С. Сковорода свого часу писав: «Що може бути гірше за людину, яка володіє знаннями найскладніших наук, але не має доброго серця? Вона усі свої знання застосовує для зла». Економічне й науково-технічне багатство руйнує в людині найдорожче – духовність, душевність, людяність.

Мало кого сьогодні треба переконувати в необхідності викладання гуманітарних дисциплін у технічних вузах. Питання полягає в тому як, в якому обсязі їх необхідно викладати? Як подолати опозицію технічної і гуманітарної культур? Де представники технічної культури вважають, що світ підкоряється законам природи і їх необхідно поставити на службу людству, що в світі домінують раціональні відносини і все (навіть людину) можна спроектувати, а гуманітарії розглядають людину і природу як духовні утворення до яких не можна підходити з параметрами технічної культури.

Треба працювати на зближення культур, на формування гуманітарно-технічної особистості, де обидві сторони мають позбутися власної обмеженості і вступити в діалог, співпрацювати. Г. Бевз зазначає з цього приводу: «Добре, коли суспільство має всебічно розвинених громадян, які вміють не тільки гарно говорити, співати, танцювати, згадувати славні сторінки історії, а й які можуть забезпечити себе і своїх близьких хлібом насущним».

Випускник вузу повинен вміти не тільки задовольнити технічні потреби суспільства, а й передбачати соціальні, економічні наслідки власних дій. Суспільству потрібні люди, що думають, критично мислять, володіють аналітичними здібностями й широким кругозором.

До того ж сьогодні в суспільстві склалася парадоксальна ситуація коли: професійна компетенція має значення там, де важлива індивідуальна цінність людини; заробітна плата залежить не стільки від професійної компетентності, скільки від місця в службовій ієрархії; об'єм грошей, які заробляє людина не залежить від рівня освіти; більшість випускників ВНЗ працюють не за фахом; статус в суспільстві визначається в більшості не здібностями і працелюбством, а походженням, віком, полом... Цінність професійної компетенції в таких умовах девальвується. Хоча можлива і інша система, де кваліфікований спеціаліст може отримувати більше грошей ніж керівник.

За кордоном науковці розглядають процеси гуманітаризації різних профілів освіти. Наприклад, у США у вищих школах управління гуманітарні дисципліни складають 40% навчального часу, а в технічних – 30% (в Україні лише 12%).

Цілісність процесу гуманітарної підготовки полягає в об'єднанні знань, умінь та навичок в єдину систему уявлень про світ та способи його змін. Вивчення предметів гуманітарного циклу повинно бути поступовим і зосереджено на всіх курсах навчання. Зосередження гуманітарних дисциплін лише на першому і другому курсах перевагає їх і порушує тривалість гуманітарної освіти.

Складність викладання гуманітарних дисциплін в технічному вузі полягає в тому, що абітурієнт, обравши вуз, визнає пріоритетними технічні науки, тому рівень знань з гуманітарних предметів є фрагментарними. До того ж історія для «технарів» не є системною наукою. Традиційні історики не знають основних досягнень в природничих сферах – фізики, хімії, біології, навпаки технічні спеціалісти не розуміють, що інформаційна система – не специфіка Інтернету, який є лише її сучасною формою, але ця мережа існувала завжди і не бачити цього – значить не розуміти змісту історії.

Викладання історії повинно спиратися не лише на уявлення, а й використовувати поняття, принципи і систему мислення природничих наук. Необхідно концентрувати увагу не на детальному вивченні подій, а на виокремленні загальних рис однотипних подій. Вивчаючи минуле, ми моделюємо майбутнє. Бажано, щоб наші моделі історичних процесів якомога більше наближалися до дійсності.

**О.О. Мануснкова**, ст. викл. (*ХДУХТ, Харків*)

**А.О. Колесник**, канд. техн. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

## **ПЕРЕКЛАДНИЙ МЕТОД У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ**

Кожен метод має властиві йому позитивні та негативні сторони і за певних умов – свою об'єктивну цінність. Проте в усі часи методи, що використовувались у різних навчальних закладах, перебували в безпосередній залежності від соціального замовлення суспільства, яке впливало на мету і зміст навчання іноземних мов і навіть на вибір тієї чи іншої мови.

Найбільш відомими представниками текстуально-перекладного методу були Ж. Жакото (Франція), Д. Гамільтон (Англія), А. Шаванн (Швейцарія). Вони виділили основні принципи перекладних методів:

1) писемне мовлення, яке представляє мову, як основу навчання, оскільки розмовна мова вважалася на той час відхиленням від існуючої норми;

2) синтез і дедукція як найголовніші процеси логічного мислення, що зумовлюють заучування граматичних правил та слів і складання на їх основі речень, – у граматико-перекладному методі, а